

Olvasóinkhoz

— Előszó —

Kilenczedik éve immár, hogy Szakkörünk áldozatkészsége folytán megjelenik ez Évkönyv, az egyetlen szakkönyve a magyar nyomdászoknak. Minden évben ily tájott a magyar szakközönségnek megszokott ismerőseként köszönt be, hogy tanulságul szolgáljon azoknak, a kik érdemesnek tartják azt megszerezni s a magyar nyomdászati szakirodalmat ez által is pártfogolni.

Sajnos, Magyarországnak mintegy háromezer nyomdásza közül alig ezer pártfogolja Szakkörünk ez eléggé nem méltányolható vállalkozását. Nem tudjuk a sokszor és méltán korholt közöny okát megtalálni; nem azért, mert bennünket nyomdászokat, a *munkások eleinek* tartanak s e szép titulusból kellene a biztosítéknak lennie arra, hogy ily irodalmi vállalkozás

az e címet viselőik által tisztességes pártfogásban részesíttessék.

Talán szokatlan e helyütt ezzel előhozakodni, de hát itt kell figyelmeztetnünk reá, *első* helyen azt az osztályt, a melynek körében a legrútabb betegség, minden társadalmi és szakbeli haladásnak megölője: a *közöny* grasszál. Pedig ettől a rút betegségtől meg kell szabadulnia a magyar nyomdász-osztálynak, ha eddig még zsenge irodalmát színvonalra akarja emelni, olyan színvonalra, mint a minőre a művelt külföld lassan, de fokozatosan a maga szakirodalmát emelni tudta és *akarta*. Mert nem kell ahhoz semmi más, csak akarat; ha ez meg van és ezzel párosulva a szak iránti szeretet, akkor, hiszszük, a magyar nyomdászati szakirodalom is rövid idő multával ott lesz, a hol az általunk méltán irigyelt külföld irodalma van.

Ne sokáig legyen okunk a panaszra, ez a mi óhajunk. Ha a magyar nyomdász-városoknak mindegyike meg fogja tenni e téren a maga kötelességét, reméljük, így is lesz. Mert minden egyesnek ki kell vennie a maga részét ebből a munkából, hogy célunkat elérhessük. Fogjunk kezét mindnyájan e nemes cél keresztülvitelére: *a magyar nyomdászati szakirodalom pártolására, fejlesztésére!*

* * *

Szakkörünk tisztelt választmánya (*Tanay József* úr egyéb nagymérvű elfoglaltsága miatt

lévén kénytelen a szerkesztéstől visszalépni) reám, mint a Szakkör titkárára bizta ez Évkönyv kilenczedik évfolyamának szerkesztését. E megtisztelő megbizást habozva fogadtam el, mert csekély erőmet nem tudtam képesnek a reám bizott feladat megoldására. És ha mégis meg óhajtok felelni a megtisztelő feladatnak, teszem ezt azért, mert Körünk fönttisztelet elnökének buzgósága folytán a könyv anyagát úgyszólván készen kaptam: még pedig elismert, neves szakférfiak dolgozataiból, részint pedig, mert a magyar nyomdászati szakirodalom ügyét szolgálni mindenkor kötelességemnek tartom.

Azon szaktársaim, a kik ez Évkönyvet átlapozzák, láthatják, hogy ez alkalommal is olyanok nyújtottak segítő kezet Évkönyvünk változatossá tételéhez, a kiknek eddig is dicséretes részük van a magyar nyomdászati szakirodalom felvirágzásában s a kik e szakirodalomnak állandó művelői, buzgó apostolai és azt bölcsőkorától mindmáig meg nem szüntek ápolni, kedvenczként dédelgetni.

Köszönet tehát mindazoknak, a kik dolgozataikkal és egy szerény kis kötettel ismét gazdagították Évkönyvünk tartalmát és a magyar nyomdászati szakirodalmat.

Budapest, 1893. november havában.